

Arrest

nr. 130 262 van 26 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in verzoekers provincie van herkomst Sindh actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en gekunstelde post factum-verklaringen, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij "vasthoudt aan het aantal personen dat door hem werd vermeld gedurende de gehoren" wijzigt zijn betoog niets aan en doet deze op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat waar hij met betrekking tot het incident op 28 maart 2012, dat aan zijn neef het leven zou hebben gekost en dat het begin vormde van zijn beweerde vervolgingsproblemen, gewag maakt van vier personen, met name hijzelf, zijn neef S.M.T., diens jongere broer en diens vriend, in de door hem dienaangaande neergelegde informatie van de website Shaheed Foundation geen/nergens melding wordt gemaakt van een vierde persoon, noch van de oom van S.M.T. die hij beweert te zijn.

Verzoekers grief dat de familiale band tussen hem en S.M.T., van wie hij beweert de neef te zijn, niet wordt betwist, mist feitelijke grondslag en elke ernst. Verzoeker legt immers, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast, geen enkel begin van bewijs neer om aan te tonen dat S.M.T. wel degelijk zijn neef is.

Verzoekers betoog dat hij "geen arts is en dan ook geen kennis heeft van autopsie" verklaart, noch rechtvaardigt waarom hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn beweerde neef werd geraakt door 5 kogels in zijn borst en zijn nek, terwijl uit het door hem dienaangaande neergelegde krantenartikel blijkt dat zijn neef in het hoofd werd geschoten en in het artikel enkel en alleen sprake is van verwondingen aan het hoofd. Men behoeft (als ooggetuige) geen geneeskundige opleiding om te kunnen zien of iemand al dan niet in het hoofd en alleen in het hoofd, dan wel ook op andere lichaamsdelen werd geschoten. Verzoeker biedt geen afdoende uitleg voor de manifeste discrepantie tussen zijn verklaringen omtrent de schotwonden van zijn neef en de inhoud van het door hem dienaangaande neergelegde krantenartikel.

Verzoekers huidige argumentatie omtrent de korte duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij, zo oppert hij, niet de tijd zou hebben gekregen om op bepaalde elementen, zoals het feit dat zijn zus K.F. 4 maanden na de aanslag op haar zoon in maart 2012 zou zijn overleden, in te gaan, is niet ernstig en kan niet worden aanvaard. Verzoeker had immers in fine van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, geen bijkomende opmerkingen en niets toe te voegen. Hij maakte niet de minste melding omtrent de (korte) duur van het interview of het feit dat hij bepaalde zaken niet of onvoldoende zou hebben kunnen uiteenzetten. Bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, toen hem hier expliciet naar werd gevraagd, maakte hij hieromtrent evenmin enige opmerking, doch gaf hij daarentegen aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en hij er alles had verteld. Zijn huidige kritiek dienaangaande is dan ook laattijdig en allerm minst ernstig.

Verzoekers stelling dat hij nooit heeft verklaard dat er een oorzakelijk verband is tussen het lossen van het schot en het claxonneren door de bestuurder van de bestelwagen, neemt niet weg en doet niets af aan de vaststelling dat hij met betrekking tot het beweerde incident op 30 maart 2012 tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het feit of de chauffeur van de bestelwagen al dan niet (net) voor het lossen van het bewuste schot had geclaxonneerd, dan wel erna (of misschien zelfs niet).

De frappante tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen omtrent het aantal zonen van zijn zus K.F., welke de moeder van zijn neef S.M.T. zou zijn, namelijk 4, zoals hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf, dan wel 3, zoals hij nadien tijdens zijn tweede gehoor aldaar verklaarde, kan bezwaarlijk ernstig louter als een "materiële vergissing" worden afgedaan. De Raad wijst er ook op dat het niet één tegenstrijdigheid is, doch het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, welke de commissaris-generaal mede tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft doen besluiten. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Betreffende verzoekers betoog dat het niet evident is om zich meer dan twee jaar na de feiten nog precieze data te herinneren, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij omtrent belangrijke elementen in zijn relaas coherente, gedetailleerde en volledige

verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Met betrekking tot verzoekers algemene bewering dat “er ook geen argument is om de dreigbrief gericht aan verzoeker te verwerpen” stelt de Raad, net als de commissaris-generaal vast, dat verzoeker niet enig begin van bewijs neerlegt van de dreigbrief die hij beweerdelijk in december 2013 zou hebben ontvangen.

Verzoeker gaat er voorts ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

1.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat burgers in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Sindh, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen. Hij beweert op zeer algemene wijze, doch toont niet aan de hand van concrete en objectieve gegevens aan dat voormelde informatie vervat in het administratief dossier of de analyse op grond hiervan van de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet (langer) juist zou zijn.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 juli 2014, voert verzoekende partij aan dat zij verschillende argumenten heeft in haar verzoekschrift die de motieven van de bestreden beslissing weerleggen. Zij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor details vraagt, doch dat daaruit niet kan afgeleid worden dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Zij vervolgt dat het Commissariaat-generaal ook geen rekening houdt met de specifieke elementen, met de materiële vergissingen, het tijdsverloop sinds de gebeurtenissen (2 jaar) en de korte tijd dat een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken duurt. Verzoekende partij wijst er op dat het bij vragen naar details, zoals de vraag of er in het lichaam van de neef 4 of 5 schoten waren, onredelijk is te verwachten dat zij na 2 jaar alles in detail kan herinneren.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich ter terechtzitting in wezen beperkt tot het herhalen van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten, waarop reeds in de beschikking van 25 juli 2014 werd geantwoord. Zo werd het volgende geoordeeld: *“(…)Verzoekers huidige argumentatie omtrent de korte duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij, zo oppert hij, niet de tijd zou hebben gekregen om op bepaalde elementen, zoals het feit dat zijn zus K.F. 4 maanden na de aanslag op haar zoon in maart 2012 zou zijn overleden, in te gaan, is niet ernstig en kan niet worden aanvaard. Verzoeker had immers in fine van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, geen bijkomende opmerkingen en niets toe te voegen. Hij maakte niet de minste melding omtrent de (korte) duur van het interview of het feit dat hij bepaalde zaken niet of onvoldoende zou hebben kunnen uiteenzetten. Bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, toen hem hier expliciet naar werd gevraagd, maakte hij hieromtrent evenmin enige opmerking, doch gaf hij daarentegen aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en hij er alles had verteld. Zijn huidige kritiek dienaangaande is dan ook laattijdig en allerminst ernstig. (...) De frappante tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen omtrent het aantal zonen van zijn zus K.F., welke de moeder van zijn neef S.M.T. zou zijn, namelijk 4, zoals hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf, dan wel 3, zoals hij nadien tijdens zijn tweede gehoor aldaar verklaarde, kan bezwaarlijk ernstig louter als een “materiële vergissing” worden afgedaan. De Raad wijst er ook op dat het niet één tegenstrijdigheid is, doch het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, welke de commissaris-generaal mede tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft doen besluiten. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.*

Betreffende verzoekers betoog dat het niet evident is om zich meer dan twee jaar na de feiten nog precieze data te herinneren, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij omtrent belangrijke elementen in zijn relaas coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.(…)” Met het louter hernemen van de argumenten in het verzoekschrift ontkracht verzoekende partij bovenstaande vaststellingen niet.

Waar verzoekende partij er nog aan toevoegt dat het bij vragen naar details, zoals de vraag of er in het lichaam van de neef 4 of 5 schoten waren, onredelijk is te verwachten dat zij na 2 jaar alles in detail kan herinneren, stelt de Raad vast dat niet het feit dat verzoekende partij niet wist of haar neef nu 4 of 5 keer beschoten werd de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt, doch wel de vaststelling dat zij verklaard heeft dat haar neef geraakt geweest is door kogels in zijn borst en nek en niet in zijn hoofd

zoals weergegeven in het krantenartikel dat zij heeft neergelegd. Bovendien hebben de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking op details zoals verzoekende partij poneert, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst waarvan kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS